கிருர்கள் என்று சொல்கிருர்கள். பேரவைத் துணைத் தலைவர் பின்னல் இதுபற்றி நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்வார்கள் என்று சொல்லி அதைத் தள்ளி வைத்துவிடுகிறேன்.

(ix) செய்தித் துறை அமைச்சர்மீதான அவையுரிமைக் கேள்வி

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : அடுத்தாற்போல், திரு. கோ. பூவராகன் அவர்கள் மாண்புமிகு செய்தித் துறை அமைச்சர் அவர்கள் மீது ஒரு அவை உரிமைக் கேள்வி கொண்டு வந்திருக் கிருர்கள். ஆனல், அதில் எழுதியிருக்கும்படியான வாசகம் இந்தப் பேரவையில் சொல்லக்கூடிய வாசகமாக இல்லாத காரணத்தினல், அதை நான் என்னுடைய அறையிலேயே தள்ளுபடி செய்து விட்ட தாக இங்கே அறிவிக்கிறேன்.

(x) பேரவைத் தலைவர்மீதான அவையுரிமைக் கேள்வி

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : அடுத்து, டாக்டர் ஹாண்டே அவர்கள் என்மீது ஒரு உரிமைப் பிரச்சினையைக் கொண்டுவந்திருக் கிருர்கள். பேரவைத் தலைவர்மீது உரிமைப் பிரச்னை கொண்டு வருவது எங்கும், எந்த நாட்டிலும் கேள்விப்படாத ஒன்று. அதனுடைய முற்பகுதி பூராவும் என்மீது சொல்லப்படுவதாக இருக்கிறது. ஏதோ சில சில நேரங்களில் நான் அவர்களுக்கு நேரம் கொடுக்கவில்லை, எனவே அது அவை உரிமையை மீறியதாக இருக்கிறது என்று சொல்கிருர்கள். அவர்கள் நன்ருகச் சிந்தித்துப் பார்த்து என்மீது குற்றங்குறை சொல்வதாக இருந்தால், இந்தப் பேரவையிலே சொல்ல முடியாது. ஏனென்ருல் இந்தப் பேரவையில் எனக்கு விவாதம் செய்ய உரிமை கிடையாது. ஆகையினல், விதிகளின்படி நீங்கள் என்மீது ஏதாவது சொல்லவேண்டுமென்ருல், உரிமைக் குழுவிடம் சொல்லி, அவர்கள் அதற்கு தீர்ப்புச் சொல்லவேண்டும். நீங்கள் நன்ருக ஆராய்ந்து பார்த்து, என்ன செய்யவேண்டும் என்று முடிவு செய்வதற்காக வேண்டி உங்களுக்கு அவகாசம் கொடுக்கிறேன்.

DR. H. V. HANDE : Sir, I withdraw the Privilege Motion given notice of against the Hon. Speaker.

(2) நடைமுறைக் கேள்வி—தொடர்ச்சி

(ii) நீதி விசாரணையிலிருக்கும் பொருள் குறித்து ஆற்றப்படும் உரையின் வரையறைகள்

DR. H. V. HANDE : Now I want to raise a point of order. I would like to get some clarification with regard to the rules of the Assembly. Rule 31 relates to questions and Rule 67 relates to speeches.

MR. SPEAKER : Rule 67 is with regard to speeches and Rule 68 is with regard to motions.

DR. H. V. HANDE : I am saying that Rule 31 is with regard to questions and Rule 67 is with regard to speeches. Rule 31 precludes us from raising matters on which a judicial

decision is pending in a court of law while Rule 67 says that we must not while speaking, refer to any matter on which a judicial decision is pending. In fact Rule 31 and Rule 67 are practically and substantially the same. Rule 31 specifically refers to questions and Rule 67 to speeches. Under both the Rules we have been prevented from raising a matter in respect of which a judicial decision is pending. Therefore, both the rules are the same. If we are to argue that under Rule 67 (i) we should not refer to matters like judicial enquiry—I come to the most important point—then there must be another sub-rule in the same rule dealing with matters coming under *sub judice*. Only in rule 31 relating to questions, this point has been elaborated at greater length hewreas in Rule 67 relating to speeches it has been mentioned only that we should not give our opinion or refer to a matter on which a judicial decision is pending. Now
முற்பகல் 11-30
we have to see whether a judicial enquiry is a matter that comes under the purview of a matter on which a judicial decision is pending and whether both the matters are the same. On this particular point, I would like to have a very clear-cut answer.

After all, I may not take more than five minutes. Let us have the matter cleared so that hereafter we may not have any trouble. What is a judicial enquiry? It is an enquiry carried on under the Commissions of Inquiry Act, 1952. The person presiding over the commission accidentally happens to be a Judge. Just because a Judge happens to head the commission, it does not become a proceeding in a court of law. It is only to facilitate the conduct of the enquiry that he is clothed with the powers under Section 4 of the Act. He can summon witnessess, call for documents and receive evidence on affidavits. On the basis of a finding in a judicial enquiry even a *prima facie* case cannot be made out and the Members cannot be prevented from speaking.

I do not want to take much of the valuable time of the House. The Commissions of Inquiry Act is a Central Act of 1952. Section 3 of the Act reads :

"The appropriate Government may, if it is of opinion that it is necessary so to do and shall, if a resolution in this behalf is passed by the House of the people or as the case may be the Legislative Assembly of the State by notification in the Official Gazette, appoint a Commission of Inquiry for the purpose of an inquiry into any definite matter of public importance." Unless the notification is published in the official gazette, the judicial enquiry does not begin operation. Where a commission is appointed merely to investigate and record its findings and make recommendations without any power to enforce them, the inquiry or the report cannot be looked upon as judicial inquiry in the sense of its being an exercise of judicial function properly so called. [AIR Manual (Civil and Criminal) 2nd Edition, Volume 3]. A fact finding Commission appointed by the

1968 மார்ச் 30] [Dr. H. V. Hande]

Government and governed by the provisions of this Act is not a Court within the meaning of Contempt of Courts Act, 1952. This is a matter which will be coming up endlessly for another four years. Hence I want the position to be cleared.

Section 4 only clothes the Commission with certain powers of a Civil Court but does not confer on it the status of a Court. It is only under sub-section (4) of section 5 that the Commission is deemed to be a Civil Court and sub-section (5) imparts to the proceeding before it the character of a judicial proceeding. However these provisions only create a fiction which cannot extend the purpose for which it is created.

It would not be correct to contend that the expression "the Commission shall be deemed to be a Civil Court" occurring in Section 5 (4) is full and complete in itself and what follows it only denotes the limitation on the full-fledged status and powers of a Civil Court that the Commission would otherwise have possessed. Regarding the sub-section as a whole it is clear that under the Commissions of Inquiry Act, 1952, the Commission is fictionally a Civil Court only for limited purposes enumerated in the sub-section.

The term "Court" has not been defined in the Contempt of Courts Act, 1952. The Act, however, does contemplate a "Court of Justice" which as defined in Section 20, Penal Code 1860 denotes "a Judge who is empowered by law to act judicially".

The least that is required of a Court is the capacity to deliver a "definitive judgment" and unless this power vests in a tribunal in any particular case, the mere fact that the procedure adopted by it is of a legal character and it has the power to administer on oath will not impart to it the status of a Court.

Judged by this standard, a fact finding Commission appointed by the Government and governed by the provisions of the Commissions of Inquiry Act, 1952 is not a Court within the meaning of the Contempt of Courts Act, 1952.

I have given extensive evidence to prove that these rules which are practically the same do not operate as regards the Contempt of Courts Act. The term 'judicial enquiry' itself is a fiction. It is called a judicial enquiry because a Judge happens to head it. In fact I can give a number of instances where M.L.As. have made statements after a Commission of Inquiry has been appointed. I do not want to make this discussion tedious. Even when there is a judicial enquiry under the Commissions of Inquiry Act, the House must be given full power to discuss so that the feelings of the public can be placed before the House.

Even the Commissioner of Police himself has made a statement after the Commission has been appointed. It is published in 'The Mail' of 28th March 1968.

"Mr. Kuppuswami said that no student was hit by bullets. The Sentry who fired to keep off the crowd in the Vepery Police Station had only pellets in his gun".

Subsequently 'The Mail' issued a contradiction saying that the statement published in 'The Mail' of March 28 in this regard had been wrongly attributed to the Commissioner of Police. If it did not emanate from the Commissioner of Police, it must have emanated from somebody else. Let us not hereafter prohibit the right of member to speak on this issue. Yesterday I was completely denied a chance to say what I wanted to say. I request the Speaker to reconsider his decision. As the Judicial Enquiry under the Commissions of Inquiry Act is not like a proceeding before a Court, we should assert our right to discuss threadbare and decide that the Contempt of Court Act does not apply. I request the Speaker to give a ruling on this point of order.

MR. SPEAKER: Whether it is a court or a tribunal or a quasi-judicial body, whether its judgment would be a judgment or merely an award, these are things which do not make a very great deal of difference. The sum and substance of what you say is that the judicial enquiry ordered by the Government is not a judicial enquiry. The arguments which you advanced now, are the same arguments which I advanced in the High Court, when there was a charge against me. The argument went on for a day, and ultimately I lost the case. Here also we can argue for one full day and still we will come to the same conclusion. If the hon. Member wants to discuss, we can discuss in my Chamber and not take up the time of the House.

DR. H. V. HANDE: I do not know what case the Speaker is referring to. Probably the Speaker has not argued as effectively as I argued to-day.

The Chief Minister has got the right to make statements about which we are happy. When the Chief Minister makes a statement, we have got a right to express our views. You are giving extraordinary powers to the Chief Minister which we have not got. A matter on which judicial decision is pending and a matter which is *sub judice* are not the same.

MR. SPEAKER: As for the first part, the hon. Chief Minister will give the reply. I have got to limit myself within the scope of the rules.

So, the hon. Member need not devoate further time on that aspect of the matter. I will say that I confirm what I have stated, that even when the possibility of enquiry arises we should refrain from making comments on the matter.

DR. H. V. HANDE : Sir, on a point of order. It is really surprising that in spite of the clear-cut explanation I have given that the matter has not been taken up in a Court of law and it is only referred for a judicial enquiry, you are still holding to your view. Just because you are in the Chair, can you prevent us from expressing our views and can our powers be crippled? Sir, my only request to you is to be considerate to us. I again say that it is not *sub judice* and it is only an ordinary enquiry to get at the facts. The Government want to collect facts and there is no question of adjudication or judicial decision at all. They have appointed more or less a commission to collect the facts and they are the agents of the Government. Therefore, my only request is that you may kindly re-examine the matter. I again point out that a judicial enquiry is not a matter which comes under *sub judice*. The Government have appointed a person and in this case he happens to be a District Judge. Otherwise, he may be a retired High Court Judge and he may be even a High Court Judge. Just because a Judge happens to conduct that enquiry, can we be prevented from speaking on that? So I request you to reconsider the matter.

MR. SPEAKER : I have allowed a great deal of latitude to the hon. Member. Actually a point of order should be raised only on a matter immediately before the House. This matter is not immediately before the House.

திரு. எம். சுரேந்திரன் : சார், நான் கொடுத்திருக்கிற உரிமைப் பிரச்சினை சம்பந்தமாக, இன்றைக்குச் சட்ட சபை ஒத்தி வைக்கப் படுவதாலும், பிறகு கூடுவதற்கு நாளாகும் என்பதாலும், சபா நாயகர்மீது தவறான முறையில் பிரசுரிக்கப்பட்டு, பரவலாக வினியோகிக்கப்பட்டு இருப்பதால், அந்த உரிமைப் பிரச்சினையை எந்த நாளில் எடுத்துக்கொள்ள முடியும் என்பதை அறிய விரும்பு கிறேன்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : உரிமைப் பிரச்சினைபற்றி உரிய நேரத்தில் அறிவிப்புக் கொடுத்து விட்டீர்கள். அதன் மீதான முடிவு உரிய காலத்தில்தான் வழங்கமுடியும். அது என்னைப்பற்றி இருப்பதால், நானே தீர்ப்புச் சொல்வது என்பது சரியாக இருக்காது. உரிய காலத்தில் எடுத்துக் கொள்ளப்படும்.

5. ஒத்திவைப்புத் தீர்மானங்கள்.

மாண்புமிகு பேரவைத் தலைவர் : அடுத்து, ஒத்திவைப்புத் தீர்மானங்கள்.

(i) சென்னை நகரில் மாணவர்—அரசு போக்குவரத்துத் துறைத் தொழிலாளர் கலவரத்திற்குப்பின் அமைதியை நிலைநாட்டும் முயற்சியைத் தடுத்தல்

திரு. வி. கே. கோதண்டராமன் : பேரவைத் தலைவர் அவர்களே, தமிழக சட்டப் பேரவையின் 42-வது விதியின்படி கீழ்க்கண்ட அவசரப் பொது முக்கியத்துவம் வாய்ந்த விஷயத்தைப்பற்றி விவாதிக்கச் சபையின் நடவடிக்கைகளை ஒத்திவைக்கக் கோரி முன்னறிவிக்கை கொடுத்திருக்கிறேன்.

"சென்னை நகரில் மாணவர்களுக்கும், தொழிலாளர்களுக்கும் ஏற்பட்ட குழப்பத்தினால் அமைதிக்குப் பங்கம் ஏற்பட்டுள்ள இந்தச் சமயத்தில், அமைதியை நிலைநாட்ட தீவிர முயற்சி சர்க்கார் எடுத்து வருவதைத் தடுக்கும் முறையில், சமூக விரோத சக்திகள் தலையிட்டிருப்பதால் ஏற்பட்டுள்ள ஆபத்து".

சார், இன்றைக்கு இரண்டு மூன்று நாட்களாக, இந்த நகரத்திலே மாணவர்களுக்கும், தொழிலாளர்களுக்கும் ஏற்பட்டுள்ள, சச்சரவு காரணமாக, அது மேலும் தீவிரமாகப் போகாத அளவிற்குத் தடுத்து, நிறுத்தி, அமைதியை நிலைநாட்டுவதற்காக வேண்டி, இதே அவையில் தீர்மானம் போட்டும், ஏகமனதாக எல்லா அரசியல் கட்சிகளும் ஏற்றுக் கொண்டும், ஒரு அரசியல் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள் மேலும் அமைதி நிலைத்து விடக்கூடாது என்ற முறையில் அமைதிக்குப் பங்கம் உண்டாக்கும் தன்மையில், கலவரத்தை உண்டாக்கும் தன்மையில், தூண்டிவிடக்கூடிய தன்மையில் இருக்கிறது என்பதை இன்றைக்கு ஒரு சில பத்திரிகைகளைப் பார்க்கும் நேரத்திலேயும் அல்லது இன்றைக்கு ஒரு அரசியல் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள் வாதங்களிலிருந்தும் உணர்ந்து கொள்ள முடிகிறது. குறிப்பாக, இன்றைக்குச் சொல்ல வேண்டுமென்றால், காங்கிரஸ் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள் காலையிலிருந்து நடந்து கொண்டுவரும் முறையிலிருந்து, அந்த அமைதிக்குப் பங்கம் விளைவிக்கும் அளவில் இருக்கிறதே அல்லாது வேறொன்றும் இல்லை. அதற்குத் தகுந்த சக்திகளைத் தூண்டி விடக்கூடிய தன்மையில் இருந்து வருகிறதேயல்லாது, அமைதியை நிலைநாட்ட வேண்டும் என்று நாங்களும் ஒத்துக்கொள்கிறோம் என்று ஒரு பக்கத்திலே சொல்லிவிட்டு, இன்றைக்கு அமைதிக்குப் பங்கம் ஏற்படுத்தக்கூடிய தன்மையிலேதான் செயல்படுகிறார்கள் என்பதைப் பார்க்கிறோம். உண்மையிலேயே, நான் சொல்வேன்,